

командантинътъ, като позна по знаковете на лицето едно-го отъ бунтовниците, които сж биле наказани въ 1741. г. — Види са, че ти си старъ вѣкъ, но ето че влѣзе въ нашите капане. Види са, че ти са бунтувашъ не първъ пѣтъ, когато тиквата ти е остѣргана така гладко. Я дойди по-близо. Казвай, кой та е изпроводилъ!

Стариятъ банкирець мѣлчеше и глѣдаше командантинътъ сжвсѣмъ безсмисленно. «Що мѣлчишъ? продължи Иванъ Кузмичъ. — Или не разбирашъ на руски езикъ ни «билмезътъ»? Юлай, я попитай го на вашиятъ езикъ, кой го е изпроводилъ въ нашата крѣпость».

Юлай повтори на татарски езикъ питанieto на Ивана Кузмича; но башкирецьтъ го глѣдаше съ сжщото безпокойство и не отговаряше ни една дума.

— Якши, каза командантинътъ. — Ти щешъ-нешешъ, а ще да проговоришъ. Момчета! сжблѣчете му длгниятъ халатъ и нашарете му гърбътъ. Глѣдай, Юлае, да го накитишъ колкото са може по-добре.

Два инвалида захванаха да сжблачатъ башкирецьтъ. Лицето на нещастниятъ бѣше препѣлнено съ безпокойствие. Той захвана да ся оглѣжда на сичките страни, като вѣкое животно, което е уловено отъ малки дѣца. Когато единъ отъ инвалидите го хвана за рѣцете, които тури около шеята си, и когато го издигна, а Юлай зема камшикътъ и махна веднашъ, то башкирецьтъ извика съ слабъ умоляющи гласъ и, като клатеше главата си, отвори устата си, дѣто намѣсто езикъ са виждаше едно кѣсо парче, което показваше, че езикътъ му е отрѣзанъ.

Когато си припомна, че това са е случило въ моятъ вѣкъ и че сега сжмъ доживѣлъ до кроткото царствование на императора Александра, то не мога да